

SOCIETAT

Papers

David Serrano

Salamanca és una ciutat castellana. Salamanca té un arxiu. Els militars colpistes i feixistes van dur una pila de papers extrets d'institucions i particulars un cop aconseguida la victòria militar el 1939. Els noms que hi apareixien van servir per fer detencions, judicis, persecució, per aprofundir en la terrible repressió que el règim franquista infringí sobre persones vinculades amb la república democràtica. Fins aquí el guió és el que és, atès que estem parlant de l'estratègia d'una dictadura.

La anormalitat s'inicia amb el retorn a la democràcia. Allò que havia estat sostret per la força de les armes, no se sap exactament per què, no "pot" retornar al seu lloc de procedència, als seus responsables, autors. Entretant, historiadors subvencionats per la Generalitat es dediquen a classificar i notar tot aquell munt de paperassa amuntegada en precari. Més tard es microfilma tot. Pel valor emotiu i simbòlic que té es demana de nou la devolució del paper. Però tampoc llavors no és possible. El 2% del total de l'arxiu, el 2% que es troba duplicat i classificat en l'arxiu. Això ara és "expolio", "chantaje del tripartito catalán". Aquests maleïts catalans....!

Les ferides no resoltes dels 40 anys de dictadura no estan curades, es van tancar sense resoldre les infeccions i ara encara supuren. Una part de l'Espanya ibera s'aferra als reis catòlics, la inquisició i l'imperi sobre les perifèries empenyadores. Abans la força l'exercien les armes, ara l'arma és la constitució, convertida en instrument de suplici i submissió. No és només una qüestió ideològica, sinó també i sobretot cultural. Catalunya ha d'estar al servei d'aquesta Espanya ultramontana i mesetària; ha de callar, ha de pagar, ha d'estar agraïda, ha d'acceptar la imposició com si es tractés de la recomanació de la mare de les pàtries. Si Catalunya parla, si fa sentir la seva/les seves veu/s, si opina, esdevé insolidària, rebel sense causa, antipàtica, pessetera/botiguera.

Tot plegat –escriure-ho també-, és tan ridícul que enrogeix la intel·ligència, que esdevé incompreensible a la raó. I el cas és que el patró sempre sembla ser el mateix: es diguin papers, es digui l'Estatut, es digui el trasllat de seus funcionaris, es diguin seleccions, es digui etiquetatge, es digui el que es digui.

Què hem de fer perquè ens estimin més? Cal que ens entossudim a fer veure que ens han d'estimar? Ens preocupa que ens estimin?

Després de llargues hores de reflexió i de llegir *El Fedó*, i amb l'afany de no molestar més l'orgull estatal nacional-espanyol, jo transformaria el Palau de la Generalitat per convertir-la en seu de la Caserna del Nordeste amb seu del virrei, vendria el col·lapsat aeroport de El Prat a la franquícia de Marina d'Or, traslladaria l'Ave Lleida-Portbou vers el més rendible Lleida-Barbastre, cediria el comerç de mercaderies dels ports de Barcelona i Tarragona pels emergents de La Manga i Santa Pola, ensorraria les torres Mapfre per no entorpir la vista a les bessones de Madrid, deixaria fora de les cartes dels restaurants el pa amb tomàquet i les seques amb botifarra, exiliaria el Ferran Adrià i la Carme Rusalleda, obligaria el Barça a baixar a 2a B per prepotència victoriosa, substituiria el Premi Planeta pel Premi España Cañí (on la Janer no es podria presentar), traslladaria la capital de Barcelona a Fraga, substituiria els Mossos d'Escaire per la Guardia Civil de Cartabón, l'escudella barrejada pel cocido madrileño, la samfaina pel pisto murciano, la Rambla de

Catalunya pel Paseo de la Castellana, el Maragall pel Rodríguez Ibarra, el fuet d'Olot per la longaniza de Teruel, la crema catalana per les natillas Danone, el cava del Penedès per la Sidra el Gaitero, el Ronaldinho pel Roberto Carlos, la Tura pel Bono, el Fossar de les Moreres pel Valle de los Caídos, Cadaqués per Benidorm, Dalí i Miró per Cruz y Raya, el Basses i en Puyal per Jiménez Losantos i JJ Ramírez, La verge de Montserrat per la Macarena, La Mercè Rodoreda per la Carmen Laforet, TV3 i K3 per Canal 9 i Telemadrid, la plaça de Sant Jaume per la de l'Obradoiro (amb botafumeiro i tot), el bisbe Casaldàliga pel Rouco Varela, Lluís Llach per Melendi, Ventdelplà per Pasión de Gabilanes, Porca Misèria per Los Serrano, la Boqueria pel Rastro, Colom pel Franco eqüestre, Montjuïc pel Mont Hacho, la Molina pel Formigal, el barri de Gràcia per Chamberí, Les 3 bessones per Los Lunis, Canaletes per la Cibeles, la Judith Mascó per la Duquesa de Alba, el tres de nou amb folre i manilles pels nazarenos del cristo crucificado, el Toni Albà pel Rei, el capità Enciam pel Super López, el nou dream team pels galàctics...

Serà suficient tot això per situar-nos en el bon camí? Tot sigui a fi de bé!...

